

ef illa tekst til", sögðu vinir hans, "má alt af finna upp á einhverju". Það var samt sem áður ráðgert, að haga herferðinni á selina þannig, að drengurinn skyldi koma ofan af einhverri eynni með byssuna, og Vestmann sjálfur snjúga á bátnum milli ísjakanna og bíða þess að selirnir kæmu flýjandi í sjóinn. Þeir mundu varla fara mjög hart á ósléttum rekisnum, sem lá samanþjappaður við ströndina.

Hann kom drengnum á land í einni úteynni rétt fyrir sólsetur, og sjálfur réri hann út fyrir með ulla sokka um árarhlummana, til að gera engan hávaða, og í hvítri skyrtu utan yfir fötunum, svo hann sæist ekki. Hann komst af tilviljun í skjóli við íshrönglð og klettana upp undir landið á einum stað, þar sem dálítill rauf sýndi hvar selirnir höfðu gengið á land, og það var líklegt að þeir leituðu þar aftur í sjóinn, því hvergi sást vök á ísnum.

Vestman sat þar vel falinn og hélt fleininum á lofti, þangað til honum var orðið iskalt á hendinni; þá fór hann að hugsa um hvort gamla veiðiaðferðin með kúlubyssu væri nú ekki einfaldari. Selirnir voru þar fyrir ofan. Það var ekkert vafamál, hann hafði heyrt til þeirra. En að þeir veldu einmitt þenna veg til að komast aftur í sjóinn það var nú stóra spurningin.

Alt í einu reid af skot bak við furutrén, og svo heyrðist blástur í loftinu og skvettir úti í sjónum, síðan heyrðist þungt mäs og hnerrar, og síðan tramp í ísnum, eins og berfætt fólk hlýpi eftir gölf.

Áður en Vestman gat gert sér grein fyrir hvað heimskulegt alt fyrirtækið var, sást lóðið höfuð í raufinni, sem reisti sig upp og steypdist í sjóinn; en rétt í því fékk selurinn fleininn í bakið. Í hendingskasti hljóp strengurinn út sem fleinninn var festur við; og báturinn ryktist áfram, svo að veiðimaðurinn skeltist niður á afturþóftuna, og svo fór alt af stað með hraðri ferð til hafs.

Það var nú ferð!

Vestman hélt fyrst að þetta væri skemtileg nýjung, og fór að hugsa um hvaða fyrirtaks veiðisögu hann gæti gert úr því. Og